SEKS LAND, ÉN HISTORIE

av Elio Mondello Anza

Et litterært skjønnlitterært verk inspirert av virkelige hendelser. Navn, karakterer, steder og hendelser er endret for å beskytte personvernet. Enhver likhet med virkelige personer, levende eller døde, er ren tilfeldighet.

SEKS LAND, ÉN HISTORIE

PROLOG: ET BREV TIL GIULIA (OG TIL DEG)
KAPITTEL 1 – RØTTENE TIL ABBIATEGRASSOS
KAPITTEL 2: AMERIKA (1996–1997)
KAPITTEL 3: ENGLAND (1998, 2004 og 2006)
KAPITTEL 4: FRANKRIKE (2004–2006)
KAPITTEL 5: IRLAND – Gjenfødsel i regnet
KAPITTEL 6: ITALIA – TILBAKEKOMST, RØTTER OG VINGER
KAPITTEL 7: NORGE (2010–NÅ) – DET SANNE HJEMMET
KAPITTEL 8: I DAG (2025) – REFLEKSJONER OG LÆRDOMMER
KAPITTEL 9: MONDELLOS DØD (?) – DEN USYNLIGE TRÅDEN
EPILOG: BROEN

PROLOG: ET BREV TIL GIULIA (OG TIL DEG)

Kjære Giulia

Denne boken er for deg. Men ikke bare for deg. Den er for alle barn. De som er i går. De som er i dag. De som er i morgen. De som kommer etter deg.

TIL DEG, GIULIA

Du er elleve nå. Kanskje når du leser denne boken, vil du være tolv. Eller femten. Eller tjue. Eller tretti, og du vil få dine egne barn. Det spiller ingen rolle når du leser den. Det som betyr noe er at du leser den. Denne boken er et brev fra far til datter. Fra fortid til fremtid. I denne nåtiden. Jeg skal fortelle deg min historie, de seks landene jeg har bodd i. Feilene jeg har gjort. Leksjonene jeg har lært. Menneskene jeg har elsket. Menneskene jeg har mistet.

Hvorfor? Fordi en dag, Giulia, vil også du gjøre feil. Du vil også lide. Du vil også elske. Du vil også tape. Og når det skjer, vil jeg at du skal vite: du er ikke alene. Pappa gjorde de samme feilene. Han følte den samme smerten. Han elsket og tapte. Og han overlevde. Og du vil overleve.

TIL DEG, BARN ELIO

Men denne boken er ikke bare for Giulia. Den er også for meg. For barnet jeg var. Elio. To år gammel. Barnevogn. Alene. To timer. Det barnet ventet i førti år på å høre disse ordene: «Det går bra med deg.» Denne boken er også et brev til ham. Til det barnet, alene. Sint. Redd. Til det barnet som trodde han tok feil. Kjære Elio, barn, du tar ikke feil. Du har bare gjort feil. Men du tar ikke feil. Du er bare et barn. Som lærer. Som vokser opp. Og det er greit. En dag vil du vokse opp. Du vil få en datter. Giulia. Og du vil lære henne det ingen har lært deg. At hun ikke tar feil. At det er greit. At hun kan gjøre feil. Og at du elsker henne. Alltid. Takk for at du er sterk. Selv når du var alene. Takk for at du overlevde. Takk for at du ble meg.

TIL DEG, LESER

Og du? Ja, du som leser. Denne boken er også for deg. Fordi du har et barn inni deg også. Det gjør vi alle. Det barnet som var alene. Som var sint. Som gjorde en feil. Som trodde han tok feil. Snakk med ham. Lukk øynene. Gå tilbake. Ser du det barnet? Hvor gammelt er han? Hvor er han? Hva gjør han? Snakk med ham nå. Si til ham: «Jeg forstår deg.» «Du er sint.» «Du er alene.» «Du gjorde en feil fordi du ikke visste hva som var riktig.» «Men du tar ikke feil.» «Det går bra med deg.» «Du lærer.» «Du vokser.» «Og en dag vil du bli den beste

versjonen av deg selv.» Fortell ham dette. Fordi det barnet har ventet hele livet på å høre det. Det er på tide.

PROLOGENS POESIER (for Mondello-prisen)

Den usynlige tråden

Det er en usynlig tråd mellom deg og meg, mellom de som forlater og de som blir, mellom de som elsker og de som mister. Du kan ikke se den, men den er der. Den ryker aldri. Den kan strekke seg, skjelve, bli flokete, men den forblir.

Det er en tråd som forener hjerter, som spenner over tid, avstand og frykt. En tråd som vokser mellom far og datter, mellom barn og voksen, mellom fortid og fremtid.

Denne boken er min tråd. Jeg gir den videre til deg, Giulia. Jeg gir den videre til deg, leser. Hold fast i den. Slipp aldri taket.

REISEN

Spenn på sikkerhetsbeltene. Vi skal snart dra. Seks land.

🇮🇹 Italia - der jeg ble født

🇺🇸 Amerika - der jeg drømte

🇫🇷 Frankrike - der jeg elsket

🇮🇪 Irland - der jeg så

🇬🇧 England - der jeg fant

🇳🇴 Norge - der jeg lærte.

En historie: Min. Men kanskje din også. Fordi feilene jeg gjorde, kanskje slipper du å gjøre dem igjen. Smerten jeg opplevde, kanskje lærer den deg noe. Reisen jeg tok, kanskje inspirerer den deg til å ta din.

STAFETTEN

Denne boken er et stafettløp. Jeg løper min del. Så gir jeg stafettpinnen videre til Giulia. Giulia løper sin del. Så gir hun stafettpinnen videre til barna sine. Og så videre. For alltid. Generasjon etter generasjon. Som i Bibelen. Som i «Fra bunnen av». Som i alle historier som betyr noe. Bestemoren underviser sønnen. Sønnen underviser datteren. Datteren underviser barna sine. Og slik dør historien aldri. Denne boken er min del av stafetten. Mitt

stykke historie. Min stafettpinne. Nå er det din tur. Les. Lær. Feil. Voks. Og så gir du stafettpinnen videre. Fordi det mektige showet fortsetter. Alltid.

DEN USYNLIGE TRÅDEN

Det er en usynlig tråd som forbinder ett hjerte med et annet. Du kan ikke se den. Men den er der. Og den kan ikke brytes. Aldri. Det spiller ingen rolle hvor du er. Det spiller ingen rolle hvor mye tid som går. Det spiller ingen rolle om du er i live eller død. Tråden er der. Jeg føler tråden med Giulia. Selv når hun er med mamma. Jeg føler tråden med moren min. Selv om hun ikke sa «Jeg elsker deg». Jeg føler tråden med Amélie. Selv om den tok slutt for femten år siden. Jeg føler tråden med alle jeg har elsket. Selv de som ikke lenger er blant oss. Tråden er evig. Og når du leser denne boken, Giulia, vil du føle tråden med meg. Selv om jeg ikke lenger er her. Selv om jeg er aske i havet ved Mondello. Tråden ryker aldri.

HVORDAN LESE DENNE BOKEN

Dette er ingen vanlig bok. Det er en reise. Et spill. En samtale. På slutten av hvert kapittel finner du:

- Et spill (for barn - gjemsel, quiz, escape room)
- Et spørsmål (til deg - hva tenker du? hva føler du?)
- Et skjult ord (finn det hemmelige ordet i kapittelet)

Fordi denne boken ikke bare er til for å leses. Den er til for å leves.

EN SISTE TANKE

Giulia, da jeg var elleve, i likhet med deg, var jeg alene. Jeg trodde jeg tok feil. Jeg trodde ingen elsket meg. Førti år senere innså jeg: Jeg tok ikke feil. Jeg var bare et barn som lærte. Og du, Giulia, tar ikke feil. Du er bare et barn som lærer. Og det er greit. Det er greit. Jeg elsker deg, Giulia. Alltid. Selv når du tar feil. Selv når du er langt borte. Selv når jeg er borte. Den usynlige tråden. For alltid.

🎮 SPILLAV PROLOGEN

🔍 GJEMSLEM:

I denne prologen har pappa gjemt en spesiell frase. Det er en frase på tre ord. Han sier den til Giulia. Han sier den til Elio som barn. Han sier den til deg. Hva er det?

(Hint: Det starter med «V» og slutter med «så»)

💭 SPØRSMÅL TIL DEG:

Lukk øynene. Se barnet du var. Hvor gammelt er han?

Hvor er det?

Snakk med ham nå. Hva sier du?

✨ HEMMELIG ORD:

Det viktigste ordet i denne boken er gjemt i prologen. Det forekommer åtte ganger. Det er et ord på fire bokstaver. Hva er det?

(Ledetråd: Forbinder hjerter)

KAPITTEL 1 – RØTTENE TIL ABBIATEGRASSOS

Stiftelsene

Oktober, Castelletto, nær Milano. En høstkveld blir Elio født inn i en italiensk familie på 1970-tallet. Far Renato jobber på en fabrikk, mor Clara er en tålmodig husmor. Navnevalget er allerede legendarisk: Tante Luisa, en husholderske i en velstående husholdning, foreslår «Elio», inspirert av et livlig barn hun tok vare på. Far sier valget er hans. Navnet består: Elio, solens barn, forutbestemt til å bringe lys og spørsmål.

Barnevognen og ensomheten

Som to-treåring befinner Elio seg ofte i barnevognen utenfor inngangsdøren. «Vent her, jeg er straks tilbake», sier mamma. Det går en time, så to. Ingen kommer forbi, ingen snakker, ingen leker. Alene. Den ensomheten blir hans første lærer: han lærer å motstå, å finne opp indre verdener, å finne styrken i seg selv til å fortsette.

Voksen Elio snakker med barnet Elio

Hallo, lille Elio. Jeg ser deg i barnevognen, alene. Jeg vet at du er redd og sint. Men hør her: Mamma forlot deg ikke, hun gjorde bare det hun kunne. Hun var også alene. Det er ikke din feil, og heller ikke hennes. Du var sterk. En dag skal du bli far, og du skal aldri la datteren din være alene. Fordi du lærte av smerten og brøt syklusen. Takk, lille Elio, for at du er sterk.

Familie og røtter

Far Renato: hardtarbeidende, kjærlighet uttrykt gjennom handling. Mor Clara: en stille, generøs tilstedeværelse. Onkler og tanter: Onkel Piero, tante Anna, tante Elena, onkel Mario. Besteforeldre: Bestefar Carlo, bestemor Teresa. Italiensk familie fra 1970- og 1980-tallet, etterkrigsgenerasjonen, overlevelsesmentalitet. Hardt arbeid, få ord, mye mat. Hemmeligheter, historier som går i arv, skandaler og svik som forblir hengende som skygger i fortellingene.

Asylet og de første sårene

I barnehagen blir Elio ofte avfeid av lærerne: «For en dukke!» Men for ham er det tortur. Han gråter, blir latt alene, ingen løfter ham opp. Kampene mellom barna, kampen for å unngå å bli knust. Han lærer tidlig at verden kan være hard, men også at mangfold er en styrke.

Elementær: Stunt, Suksess, Kotelett-Sverd

På barneskolen er Elio en vulkan. En dag i kantinen løfter han en kald kotelett på gaffelen og svinger den som et sverd. Han duellerer med klassekameraten Davide, noe som forårsaker utbredt latter, og straff er garantert. En sommer «pynter» han og Davide en bil med steiner: bilen blir ødelagt, ferien blir avlyst, og foreldrene blir rasende. Elio er også flink til å tegne: Van Gogh-maleriet hans blir vist frem foran hele skolen. For første gang føler han seg sett.

Ungdomsskolen: Linjalen og disiplinærnotatet

På ungdomsskolen, i timen, snakker Elio med klassekameraten sin. Kunstlæreren fanger ham og bruker en linjal i stedet for et passer: BAM! Disiplinær irettesettelse, risiko for suspensjon. Elio gråter ikke, men blir værende på skolen for å overbevise læreren om ikke å rette tredje klasse. Han lærer at selv de små tingene kan forandre alt.

Ungdomsårene: Første kjærligheter, musikk som tilfluktssted

Hans første kjærlighet, Simona, var ikke i klasserommet, men i sognekirken. Elio ser henne bare av og til, men han oppsøker henne, drømmer om henne og lytter til «Ti sento vivere» av 883. Ugjengjeldt kjærlighet blir et mønster: å elske noen som ikke kan elske deg tilbake. Begjærets paradoks: jo mer du vil ha, jo mindre får du. Som 16-åring lengter han etter Ilaria. Så innser han at kvinnen i hans liv vil være datteren Giulia, som han vil elske ubetinget.

Sommer, vennskap og musikk

Sommer i Jesolo, 17, første kyss med en introvert jente. «Losing My Religion» som lydspor. De vil aldri se hverandre igjen, men Elio forstår at selv kortvarig kjærlighet lærer oss noe. Italiensk musikk følger hvert skritt: 883, Vasco Rossi, Lucio Battisti. Musikk er tilflukt, følgesvenn, helbredelse.

Den sanne vennen

På videregående møter Elio Marco Rinaldi, kjent som «Greven». Et sjeldent vennskap, fylt med latter og medvirkning. For første gang føler Elio seg som en del av noe.

Voksen Elio snakker med seg selv og Giulia

Den voksne Elio snakker til sitt tenåringsjeg: «Jeg vet at du lider for Ilaria, men en dag vil du få en datter som alltid vil elske deg.» Og han snakker til Giulia: «Når du er 17, vil du kanskje oppleve en sommerromanse. Det er greit. Ikke all kjærlighet varer evig, men den lærer oss alt noe.»

Livets syklus, skolen som familie

Etter videregående ser Elio på verden og aner noe annet. Han bestemmer seg for å dra: sin første tur til Amerika. Historien hans er laget av begynnelser, feil og valg som har formet ham. Skolen, som Ron Clark sier, er én stor familie: barna, lærerne, de sammenflettede historiene. Alt er sirkulært, som livets sirkel, som den røde tråden som forener generasjoner.

🎮SPILLKAPITTEL 1

🔍**GJEMSLEM**:

Hvor mange timer ventet Elio i barnevognen?

(Svar: To timer)

💭**SPØRSMÅL TIL DEG**:

Har du noen gang ventet på noen?

Hvor lenge?

Hvordan følte du deg?

✨**HEMMELIG ORD**:

Hva er ordet den voksne Elio alltid sier til barnet Elio?

(Hint: Det starter med «F» og betyr «kraftig»)

(Svar: Sterk)

Integrerte leksjoner:

- Ensomhet kan bli en indre styrke.
- Familien består av gester snarere enn ord.
- Ord har en kraft som gjenspeiles i de som uttaler dem.
- Mangfold er en rikdom å verdsette.
- Skolen er et sted for vekst og oppdagelse, i tillegg til regler og grenser.

KAPITTEL 2: AMERIKA (1996–1997)

Den første turen: Familien på vestkysten

I 1996, da jeg var 18 år, dro jeg til Amerika for første gang med familien min: faren min Renato, moren min Clara, søsteren min Chiara, tante Luisa, onkelen min Aldo og fetteren min Sandro. Vi var seks stykker, forent av en blanding av spenning og nysgjerrighet, klare til å oppdage en ny og ukjent verden.

Vi landet i Los Angeles, en by som føltes som tatt rett ut av en film, med sine blendende lys, endeløse gater og gigantiske biler som suste forbi. Den californiske solen omsluttet oss med sin varme og løftet om endeløse eventyr.

Reisen tok oss med til å utforske de legendariske kløftene i Arizona, Colorado og Idaho, ørkener som så ut til å ha sprunget ut av gamle indianske fortellinger. Hvert landskap var en oppdagelse, hvert skritt en følelse som brant seg inn i minnet mitt. Jeg husker Grand Canyons enorme vidder, stillheten som bare ble brutt av vinden og min anstrengte pust mens jeg stirret ned i avgrunnen.

En kveld i Los Angeles, mens jeg spiste alene, kom en mann, helt fra forstanden, bort til meg og skrek. Panikken steg i hjertet mitt, og jeg kjente frykten snøre seg i halsen. Men en forbipasserende grep inn, dyttet mannen vekk, og jeg klarte å komme meg i sikkerhet igjen. Den intense scenen har forblitt etset inn i minnet mitt som en påminnelse om livets skjørhet og uforutsigbarhet.

Besøk ossLas Vegas, med sitt glitrende kaos, neonlys og den ustanselige lyden fra spilleautomater. I Phoenix møtte vi en mann i utkanten av samfunnet, sittende utenfor en restaurant, oggustammoEn salat jeg fortsatt husker som den beste jeg noensinne har smakt. Hver by, hvert møte, var en brikke i en større mosaikk, en brikke i et puslespill jeg begynte å forstå.

Vår italienske familie, med sine middager klokken 20.00, velduftende brød, vin og sterke ord, ble konfrontert med den amerikanske livsstilen, bestående av hamburgere, pommes frites, vennlige smil og tidlige middager klokken 18.00. To forskjellige verdener, to livsstiler som flettet seg sammen i løpet av den turen.

Musikk var lydsporet til hvert øyeblikk. Tonene fra «Ti sento vivere» av 883 resonnerte i hjertet mitt, i likhet med Vasco Rossis «Vita spericolata» og Lucio Dallas «Caruso». Hver sang var en bro mellom hjem og avstand, mellom drøm og virkelighet, en usynlig tråd som bandt meg til røttene mine mens jeg utforsket nye horisonter.

På slutten av turen, på flyet som tok oss tilbake til Italia, kikket jeg ut av vinduet. Amerika krympet, og forsvant deretter over horisonten. Men noe inni meg hadde forandret seg for alltid.

Den andre turen: alene i Pennsylvania

Året etter, i 1997, som 19-åring, bestemte jeg meg for å reise tilbake til Amerika, men denne gangen alene. Familien min var bekymret: «Alene? Du er gal! Det er farlig! Du snakker ikke engelsk!» Men jeg ville prøve, jeg ville teste meg selv i en verden uten sikkerhetsnett.

Jeg husker flyplassen i Milano, hjertet mitt hamret, hendene mine svettet. «Hva om jeg går meg vill? Hva om jeg ikke forstår noe? Hva om ...» Men flyet tok av, og jeg pustet dypt: «Jeg kan klare dette.»

Jeg ankom Pennsylvania uten familie eller venner. Den første dagen forlot jeg hotellet, gikk rundt og gikk meg vill. Jeg spurte om veien på gebrokken engelsk: «Unnskyld meg, hvor er... eh... hotellet?» En amerikaner smilte og viste meg veien. Jeg fant hotellet, og den lille suksessen ga meg mot.

Jeg tilbrakte to uker alene, lærte å kjøpe mat, ta buss, snakke engelsk og bestemme hvor jeg skulle dra. For første gang hadde jeg full frihet. Ingen fortalte meg hva jeg skulle gjøre eller ikke gjøre. Jeg tok avgjørelser, gjorde feil og lærte.

Jeg deltok på en sommerleir hvor jeg møtte barn fra hele verden. Det var et mikrokosmos av mangfold, hvor jeg lærte verdien av å lytte og være åpen. Musikk var allestedsnærværende, en tråd som forente historiene våre og ga oss styrke.

Interne dialoger: Mot og frykt

ElioDen voksne snakker til den unge Elio: «Jeg vet at du er redd. Jeg vet at du føler deg alene. Jeg vet at du tenker: 'Hva om jeg gjør en feil?' Men se hva du gjorde: du dro. Alene. Du krysset havet. Du ba om hjelp. Du fant veien. Du var modig.»

Han snakker til Giulia, sin 7 år gamle datter: «Når du er redd, er det greit. Men gå likevel. For på den andre siden av frykt er det frihet.»

Livets lydspor

Musikk ga næring til drømmene mine og ga meg tilflukt i vanskelige tider. 883, Vasco Rossi, Lucio Dalla, Eminem med «Lose Yourself», Coldplay, Jovanotti, Ligabue, Lady Gaga: hver sang sa en del av meg.

Livsleksjoner

1. Verden er annerledes. Og det er greit.
2. Mangfold er rikdom, ikke et problem.
3. Hvis du vil, kan du. Bare prøv.
4. Folk hjelper. Bare spør.
5. Jeg kan gjøre det alene.

🎮 SPILLKAPITTEL 2

🔍 GJEMSLEM:

Hvor gammel var Luca på sin første solotur til Amerika?

(Svar: 19 år gammel)

💭 SPØRSMÅL TIL DEG: Har du noen gang gjort noe alene for første gang? Hva? Hvordan føltes det?

✨ HEMMELIG ORD: Hvilket ord lærte Luca i Amerika?

(Hint: Det starter med «C» og betyr «å være redd, men gå likevel.»)

(Svar: Mot)

KAPITTEL 3: ENGLAND (1998, 2004 og 2006)

Universitet og oppdagelse i London

Det var i 1998. Jeg var 20 år gammel og landet på Heathrow lufthavn i London. Denne gangen var det ikke ferie, det var jobb og studier. Jeg hadde meldt meg inn på en engelsk språkskole fordi jeg ville lære perfekt engelsk, studere i utlandet og fortsette å utforske verden.

Koffert, ryggsekk, drømmer. «London-kjære, her er jeg!» tenkte jeg med en blanding av spenning og frykt.

Kultursjokket de første dagene

London var helt annerledes enn det jeg kjente:

- Vi kjørte på venstresiden, og jeg snublet i hvert kryss.
- Regnet virket som en konstant tilstedeværelse, kaldt og insisterende.
- Maten? Fish & chips, bønner på toast ... en tvilsom opplevelse.
- Engelskmennene var høflige, men distanserte, høflige, men reserverte.

Jeg tenkte: «Hvor ble jeg av?»

Forskjeller mellom Italia og England

Italia var sol, varme, fantastisk mat, familie alltid der, høylytte samtaler og klemmer. England var kaldt, regnfullt, tvilsom mat, hver mann for seg selv, «Beklager», «Unnskyld meg», «Takk».

Den første måneden var hjemlengsel. Jeg ringte hjem hver dag. Mamma pleide å si: «Kom hjem! Det er kaldt der!» Jeg pleide å svare: «Jeg har det bra, mamma.» Men det var ikke sant.

Engelsk skole og multikulturalisme

Undervisningen foregikk på engelsk, med klassekamerater fra hele verden: italienere, indere, kinesere, nigerianere og polakker. Jeg lærte akademisk engelsk og samarbeid, men fremfor alt innså jeg at verden er større enn jeg trodde.

De første verkene

21 år gammelJeg søkteJeg jobber for å finansiere livet. Jeg var servitør på en italiensk restaurant: lange skift, lav lønn, men jeg lærte disiplin og kundeservice. Så jobbet jeg som bartender på en klubb: kvelder og helger, vanskelige kunder, men jeg lærte tålmodighet og problemløsning.

Leksjon 6: Hardt arbeid = frihet. Ingenting kommer gratis.

Internasjonale vennskap

Jeg møtte James, en engelsk kollega; Priya, en indisk romkamerat; og Kofi, en nigeriansk klassekamerat.

James spurte meg: «Hvorfor snakker italienere alltid om mat?»

Jeg svarte: «Fordi mat er kjærlighet! Hvorfor spiser dere engelskmenn bønner på toast?»

James: «Det er praktisk!»

Meg: «Det er trist!»

Priya sa: «I India er familie alt. Du?»

Jeg svarte: «Selv i Italia. Men jeg ... vil se verden først.»

Kofi: «I Nigeria, respekt for eldre. Hva med deg?»

Meg: «I Italia også. Men noen ganger for mye. Noen ganger kvelende.»

Jeg lærte at alle kulturer har verdier og problemer, ingen er perfekte.

Leksjon 7: Lytt, lær, respekter, men velg hva du vil beholde.

Forhold: Mønsteret fortsetter

Som 22-åring møtte jeg Sarah, en engelsk kvinne, vakker, intelligent og uavhengig. Jeg ble forelsket, men hun ville ikke ha et seriøst forhold; hun ville ha frihet. Jeg led. Mønsteret gjentok seg: Jeg elsket, hun elsket meg ikke tilbake.

Voksne Elio snakker til unge Elio: «Sarah er ikke slem, hun er ærlig. Hun fortalte deg at hun ikke vil ha et seriøst forhold, og du følte at hun kanskje ville ombestemme seg. Nei, det vil hun ikke. Du kan ikke forandre folk, bare akseptere dem eller la dem gå. Du må lære: Jeg kan

ikke elske for to. Hvis hun ikke elsker deg, er det ikke din eller hennes feil. Det er uforenelighet. Og det er greit.»

Erasmus: avgjørelsen

Da jeg var 24, i mitt siste år på universitetet, foreslo en professor at jeg skulle ta Erasmus. «Å studere i et annet europeisk land i seks måneder, en utrolig opplevelse.»

Jeg tenkte: «Frankrike. Ja, Frankrike.»

Jeg valgte Grenoble på grunn av det nye språket, den rike kulturen og nærheten til Italia.

Slutt på kapittel 3

Etter seks år i England hadde jeg lært flytende engelsk, hardt arbeid, uavhengighet, å mestre livet alene og multikulturalisme. Men også ensomhet, hjemlengsel og det fortsatt uløste kjærlighetsmønsteret.

Jeg så fremover. Neste stopp var Frankrike, neste kapittel, Amélie.

🎮 SPILLKAPITTEL 3

🔍 GJEMSLEM:

Hvor mange år bodde Elio i England?

(Svar: 3 år)

💭 SPØRSMÅL TIL DEG:

Har du noen gang bodd i et fremmed land? Hvordan følte du deg de første dagene?

✨ HEMMELIG ORD:

Hvilken jobb oppdaget Luca at han elsket?

(Hint: Det starter med «jeg» og betyr «å formidle kunnskap»)

(Svar: Undervisning)

KAPITTEL 4: FRANKRIKE (2004–2006)

Grenoble, 2004

Jeg var 26 år da jeg kom til Grenoble for Erasmus-programmet. Jeg studerte offentlig administrasjon ved Sciences Po Grenoble, men det jeg egentlig lærte fantes ikke i bøker.

Det var i en fransk jente jeg møtte ved en tilfeldighet på universitetet: Amélie.

Det første møtet

Det var en dag som alle andre i universitetsgangen. Hun, med blondt hår, grønne øyne og sjenerte smil, snakket fransk med en venninne. Jeg så på henne, trollbundet, men turte ikke å si noe.

Jeg hadde lært noe viktig: «Hvis du vil ha det for mye, får du det ikke.» Begjærets paradoks.

Andre gang

Mens jeg studerte på biblioteket, satte Amélie seg ved siden av meg og sa: «Hei. Du er italiener, ikke sant?»

Jeg svarte: «Ja. Er du fransk?»

Hun smilte: «Ja. Jeg heter Amélie.»

Vi snakket i timevis om alt og ingenting: Italia, Frankrike, musikk, kino, drømmer. Jeg følte at hun var annerledes.

Kjærlighet

Fra vennervi passertetil noe mer. Spaserturer, kaffe, kino. Amélie lærte meg fransk, jeg lærte henne italiensk. Vi lo, snakket, kysset. For første gang var jeg lykkelig.

Dialog med Elio som barn

Elio, 26, du er forelsket i Amélie. Du har rett, hun er spesiell. Men hør her: det vil ikke være for alltid. Og det er greit. Amélie vil lære deg å elske virkelig, uten frykt. Denne lærdommen vil alltid være nyttig.

Frankrike

Jeg oppdaget Grenoble med fjellene, snøen og den varme sjokoladen. Jeg besøkte Paris med Eiffeltårnet, Louvre og Seinen. Lyon med maten, vinen og kulturen.

Men fremfor alt oppdaget jeg fransk kultur.

Kulturelle forskjeller

Italia: familien i sentrum, sterke følelser, sterkt språk, «Jeg elsker deg» sjelden sagt.

Frankrike: Individet i sentrum, følelsene under kontroll, snakket lavt, «Je t'aime» ble ofte sagt.

Jeg lærte at alle kulturer elsker forskjellig.

Problemet

Vi var lykkelige, men Erasmus nærmet seg slutten. Jeg måtte reise tilbake til Italia for å fullføre universitetet, mens Amélie ble værende i Frankrike.

«Hva gjør vi?» spurte jeg.

«Skal vi prøve på avstand?» sa hun.

"Ja, la oss prøve."

På avstand (2005)

Telefonsamtaler, e-poster, Skype. Men det var ikke det samme. Jeg følte at jeg mistet henne. Jo mer jeg fryktet å miste henne, desto mer klamret jeg meg til henne.

Begjærets paradoks: jo mer du vil ha det, desto mindre får du.

Slutten

Sommeren 2005. Amélie ringte: «Elio, vi må snakke.»

Jeg visste det allerede.

«Jeg klarer ikke mer. Det er for vanskelig. Beklager.»

"Jeg forstår."

Men jeg forsto ikke.

Hvorfor? «Hvorfor forlater han meg?» «Fordi jeg ikke er god nok?» «Fordi...»

Smerten

Jeg hørte på Lucio Dallas «Caruso». Jeg gråt i flere uker.

Dialog med unge Elio

Elio, 27, Amélie forlot deg. Jeg vet at du har det vondt og tenker: «Jeg er ikke god nok.»

Men hør her: det er ikke sant. Amélie forlot deg ikke fordi du ikke var god nok, men fordi det var for vanskelig. Og det er greit.

Hun lærte deg å elske ekte, dypt. Denne lærdommen vil alltid tjene deg, sammen med Ingrid, Nadia og Giulia.

Amélie lærte deg: «Å elske er ikke å eie. Å elske er å sette fri.»

Dette er den viktigste lærdommen. Takk, Amélie.

Lærdom

Du kan ikke tvinge, kontrollere eller holde tilbake kjærlighet. Du kan bare elske og gi slipp.

Dialog med Giulia (7 år gammel)

«Giulia, da pappa var 26, ble han forelsket i en fransk jente, Amélie. Hun var vakker, intelligent og snill. Pappa elsket henne så høyt, men så dro Amélie. Pappa led mye, men han lærte at kjærlighet ikke handler om å holde tilbake, det handler om å gi slipp. Pappa bruker denne lærdommen med deg. Pappa elsker deg så høyt, men han holder deg ikke tilbake, for du er fri til å fly. Pappa vil alltid være her, men du er fri.»

Slutt på kapittel 4

Jeg forlot Frankrike, jeg forlot Amélie, men jeg tok med meg språket, kulturen og kjærlighetens lærdom. Jeg visste at «kjærlighet er ikke noe man besetter, den leves».

Neste stopp: Irland. Nytt liv, gjenfødelse.

🎮 Spillkapittel 4

🔍 GJEMSLEM:

Hva var navnet på den franske jenta?

(Svar: Amélie)

💭 SPØRSMÅL TIL DEG:

Har du noen gang elsket noen som så forlot deg? Hvordan følte du deg?

✨ HEMMELIG ORD:

Hvilken lærdom lærte Elio av Amélie?

(Hint: Det starter med «L» og betyr «ikke hold tilbake».)

(Svar: La være)

KAPITTEL 5: IRLAND – Gjenfødsel i regnet

Ankomst i Dublin

Jeg landet i Dublin en regnfull kveld, nesten klisjéaktig. Regnet falt tynt og dugget igjen vinduene på bussen som tok meg fra den lille flyplassen til sentrum. Jeg var tjuesju år gammel, med en ryggsekk for tung, og følte at livet mitt trengte å bygges opp på nytt.

Jeg husker mitt første åndedrag av irsk luft: lukten av vått gress, torv og øl. Byen var en mosaikk av gule lys og blålige skygger, pubene var allerede fylt med latter og musikk. Alt virket litt magisk, og litt trist.

Nye begynnelser

I Irland kjente jeg ingen. Jeg hadde lagt bak meg feil, tapte kjærligheter og følelsen av aldri å være god nok. Jeg visste bare at jeg måtte jobbe, lære og kanskje bli gjenfødt.

Min første jobb var i et callsenter. Utmattende skift, umulige aksenter å tyde, kaffepauser der jeg lærte mine første replikker på engelsk og mine første banneord på irsk. Men det var også der jeg møtte Marta, en siciliansk jente som jeg delte latter og drømmer om å flykte med.

Puben, regnet, musikken

KveldeneDublinvar laget av overfylte puber, langsomt tappet Guinness og folkemusikk som gjorde deginngåttunder huden min. Jeg husker en gammel fiolinist som spilte «Skjellingsglasset», og jeg ble rørt, for jeg forsto ikke ordene.

Det var på disse pubene jeg møtte Sebastiano, min livslange venn. Han hadde kommet til Irland ved en tilfeldighet, i likhet med meg, og i likhet med meg hadde han en historie med å reparere ødelagte ting. Han jobbet med bulldosere, men han visste også hvordan han skulle lege ødelagte sjeler: hans, mine og konas, som han hadde plukket opp, fulle av rust, og hjulpet med å bli gjenfødt.

Irskundervisning

Irland lærte meg motstandskraft. Her dømmer ingen deg for feilene dine, for alle har en historie om nederlag og gjenfødelse. Her lærte jeg at man kan være lykkelig selv i regnet, at

musikk leger mer enn tusen ord, at ekte mot ikke handler om å ikke falle, men å reise seg igjen hver gang.

Krise og gjenfødelse

Ikke alt var lett. Det var dager med ensomhet, hjemlengsel og gråt i et fuktig rom. Men det var også latter, dype vennskap og en nyvunnet selvtillit. Jeg jobbet på et vandrerhjem, lærte å lage irsk stuing, danse ceili og fortelle historier over en halvliter øl.

Følelsen av å vente

I Irland lærte jeg verdien av å vente. Ventetiden på våren etter en endeløs vinter. Ventetiden på en telefonsamtale, på en kjærlighet, på et svar. Ventetiden på å forstå hvem jeg egentlig er.

Detaljene som gjenstår

Jeg husker en kveld da jeg forlot puben, og regnet traff ansiktet mitt, tenkte jeg at kanskje lykken var akkurat der: i ufullkommenheten, i regnet, i det øyeblikket som svever mellom melankoli og håp.

🎮 Spillkapittel 5

🔍 GJEMSLEM:

💭 SPØRSMÅL TIL DEG:

Har du noen gang opplevd en tid der alt virket ødelagt, men så hjalp noe (eller noen) deg tilbake på sporet?

✨ HEMMELIG ORD:

Hvilken lærdom lærte Elio i Irland?

(Hint: Det starter med «R» og betyr «å reise seg etter et fall.»)

(Svar: Motstandskraft)

KAPITTEL 6: ITALIA – TILBAKEKOMST, RØTTER OG VINGER

Abbiategrasso, 2009–2010

Elio er 31 år gammel. Etter Amerika (frihet), England (arbeid), Frankrike (universitet og kjærlighet) og Irland (gjenfødelse), vender han tilbake til Italia. Men han blir aldri den samme igjen. Og dette er ikke hans eneste tilbakekomst: den siste, mest dype og vanskelige, blir med Ingrid, tiltrukket av kjærlighet, men rystet av den italienske virkeligheten.

Familie og returer

Å returnere til Italia betyr å vende tilbake til røttene sine: moren Carmela, som ønsker ham velkommen med klemmer og forventninger («Nå skal du slå deg til ro, gifte deg, få barn»), faren Giovanni, som bare tenker på stabilitet («Nok reising, det er på tide å slå seg til ro»). Men Elio føler tyngden av konflikten: han vil ha frihet, ikke det tradisjonelle livet. Ingrid, vant til norsk effektivitet, sliter med å takle den italienske solen, jobbtapene, byråkratiet, det lille rommet i Ciampino, trafikken, varmen, skuffelsen over en skjønnhet som blir til tretthet.

Italia: hage og fengsel

Italia er en hage av kunst, historie og mat, men også et fengsel av vaner, laster og motsetninger. Trastevere om kvelden, restaurantene, vom, carbonara, poeters sanger, magien i smugene. Men også kampen med å leve, med å finne stabilitet, med å tolerere langsomhet og mistillit. Ingrid elsker skjønnhet, men lider av dens hardhet. Det er dager da Elio finner henne i tårer, sittende på kjøkkenet etter nok en tapt time, mens den romerske solen utenfor varmer brosteinene, men hjertet hennes forblir kaldt.

Røttene: Mondello og Anzà-familien

Elios røtter er todelte: Mondello-familien, ydmyke, seriøse, generøse, lik det nordeuropeiske hjertelandet som tiltrekker ham; Anzà-familien, stolte, aristokratiske, alltid forsvarende sine titler og privilegier. Mondello-tantene er tante Clara, tante Teresa, tante Bianca og tante

Marta: strenge, men storhjertede; kranglene, vitsene, tårene og latteren. Anzà-familien, derimot, er kaldere, mer distansert, opptatt av utseende og prestisje. Denne kontrasten former Elio: han føler at han tilhører to verdener, to poler som trekker ham mot nord og sør, mellom rikdom og fattigdom, mellom ønsket om å flykte og behovet for å vende tilbake.

Generasjonssammenligningen

Ved bordet, den vanlige sammenligningen:

Pappa: «Elio, du er 31. Du må finne deg en fast jobb. Du må kjøpe et hus. Du må gifte deg.»

Elio: «Pappa, jeg vil ikke ha en fast jobb. Jeg vil ikke kjøpe et hus. Jeg vil ikke gifte meg. Ennå.»

Pappa: «Hva vil du gjøre? Reise for alltid? Du kan ikke leve sånn!»

Elio: «Jeg har sett verden. Jeg har jobbet i fem land. Jeg har lært fire språk. Jeg har hatt opplevelser du ikke kan forestille deg.»

Pappa: «Så? Hva har du oppnådd? Ikke noe hjem, ingen familie, ingen trygghet!»

Elio: «Jeg fikk frihet. Jeg fikk erfaringer. Jeg fikk liv.»

Pappa: «Frihet gir deg ikke næring!»

Stillhet. Men Elio vet at det ikke er noens feil: det er bare forskjellige tider. Pappa måler suksess etter trygghet, Elio etter frihet. Og det er greit.

Den siste returen: med Ingrid

Den siste returen til Italia, med Ingrid, er den mest traumatiske. Ingrid føler seg fortapt, skuffet over den italienske virkeligheten, ofte alene, uten stabilt arbeid, i et vakkert, men vanskelig land. Elio ser sine røtter og vinger i konflikt: han elsker Italia, kjøkkenet, monumentene, kulturen, men han føler at han ikke kan bli. Det er for mye ubalanse, for mye skjønnhet og for mye stygghet på én gang. Italia er et paradis og et helvete, som i Fra bunnen av: Gud skaper Sicilia og deretter sicilianerne for å balansere det.

Mondelio: den første bedriften

Etter Irland og retur til Sicilia, startet Elio sin første bedrift: Mondelio, et navn skapt av vennen Sandro. Mondelio ble født for å fremme små sicilianske landsbyer, «solskinnets verden», en drøm om perfeksjon. Men virkeligheten er annerledes: det er ikke alltid solrikt, det er ikke alltid perfekt. Likevel er det en første bro mellom hans italienske røtter og hans ønske om fremtiden.

Mondosol: Gjenfødelsen i Norge

Bare i Norge vil Elio forvandle Mondelio til Mondosol, og bringe med seg betydningen av «verden» og «sol», lyset han ønsker å bringe med seg dit han går. Mondo, som Italia, Sol, som sin lysende sjel, sin autentisitet.

Minner, sanger, kontraster

Elios Italia er laget av sanger («Viva l'Italia», «Roma Capoccia»), romersk mat (carbonara, vom, cacio e pepe, pizza), fantastisk kunst og arkitektur, somre i Ostia midt i varme og trafikk, fuktige vintre i gamle hus, tradisjoner og overtro. Men det er også laget av skuffelser, brutte løfter, folk som ikke dukker opp, jobber som forsvinner, intense og plutselige vennskap, avskjed og omfavnelser. Det er et land der enhver skjønnhet skjuler en kamp, der hver hage har sitt fengsel.

Røtter, vinger og farvel

Elio, 32, 2010. Han ser på Italia, familien sin, røttene sine. Men han velger vinger. Ikke fordi han hater røttene sine, men fordi han elsker vinger. Reisemål: Norge. Aldri vært der før, nytt språk, annerledes kultur, en utfordring. «Den siste reisen. Den vanskeligste.»

Milano lufthavn. Mamma Carmela gråter: «Hvorfor drar du alltid?» Elio: «Fordi jeg må, mamma. Jeg må.» Pappa Giovanni, alvorlig: «Når kommer du tilbake?» Elio: «Jeg vet ikke, pappa. Jeg vet ikke.» Klem. Elio setter seg på flyet. Italia krymper seg. Så forsvinner han. «Denne gangen er det annerledes. Denne gangen ... blir jeg.»

Dialog med Giulia

Giulia forlot Italia da pappa var 32. Bestemor Carmela var lei seg. Bestefar Giovanni mente alvor. Men pappa måtte dra. Fordi pappa har røtter. Men han har også vinger. Og han kan ikke leve med bare røtter. Han trenger også vinger. I verden. I drømmene dine. Jeg vet at du trenger vinger. Fly, Giulia. Fly.

Slutt på kapittel 6

Elio forlater Italia. Igjen. Men denne gangen vet han: det er ikke flukt. Det er et valg. Det er ikke å bli forlatt. Det er utforskning. Det er ikke slutten. Det er begynnelsen. Neste tur: Norge. Det siste landet. Det sanne hjemmet.

🎮SPILLKAPITTEL 6

🔍 GJEMSLEM:

Hva heter det første selskapet Elio opprettet?

(Svar: Mondelio)

💭 SPØRSMÅL TIL DEG:

Har du noen gang måttet velge mellom røtter og vinger? Hva valgte du?

✨ HEMMELIG ORD:

Hva har Elio foruten røtter?

(Hint: Det starter med «A» og betyr «å fly»)

(Svar: Ali)

KAPITTEL 7: NORGE (2010–NÅ) – DET SANNE HJEMMET

Oslo, 2010

Luca er 32 år gammel. Han er på Gardermoen lufthavn. Utenfor skjærer kulden gjennom huden, snø dekker alt, og stillheten er dyp, nesten uvirkelig.

Velkommen til Norge.

Luca tenker: «Hva gjør jeg her?»

Men han vet svaret: «Jeg ser etter et hus.»

Første dager – Kultursjokk

Norge er annerledes. Alt er annerledes.

Italia: varmt, solrikt, høye stemmer, familie alltid til stede, et hjertevarmende «Hallo! Hvordan har du det?»

Norge: kald, mørk vinter, lave ord, nesten en hvisking, alle for seg selv, et enkelt «Hei». og det er det.

Luca føler seg som om han er på en annen planet.

Det norske språket

Å lære norsk er en utfordring: bokstavene Æ, Ø, Å ser ut som merkelige symboler, tonene endrer betydningen av ord, grammatikken er kompleks.

Men Luca gir ikke opp. Han vet at for å integrere seg, må han snakke språket.

Leksjon 14: Språk er nøkkelen til kultur.

Arbeidet

Det er vanskelig å finne jobb i Norge:

- Serverer flytende norsk
- Anerkjente sertifikater
- Nettverk av kontakter

Luca har bare grunnleggende norske, italienske og engelske sertifikater, ingen kontakter.

Men han finner arbeid som italiensklærer på en språkskole i Oslo.

Endelig et vendepunkt.

Norsk kultur

Luca oppdager norske verdier:

1. Janteloven – Janteloven: Ikke tro at du er bedre enn andre, vær alltid ydmyk.
2. Likestilling – Likestilling mellom menn og kvinner, med fedre i foreldrepermisjon og yrkesaktive mødre.
3. Friluftsliv – Friluftsliv, hellig natur, ski, fotturer, fjell. «Det finnes ikke dårlig vær, bare feil klær.»
4. Dugnad – Frivillig, gratis samfunnsarbeid, der alle deltar.

Luca tenker: «Dette er annerledes, men interessant.»

Integrering – vanskelig

Å bli venn med nordmenn er komplisert: høflig, men distansert, snill, men kald, åpen, men lukket.

Luca inviterer en kollega på kaffe etter jobb.

Svaret? «Eh ... kanskje ... la oss se ... Jeg har ting å gjøre ...»

= NEI.

Luca spør seg selv: «Hvordan får du venner her?»

Luca som voksen → Luca som ung mann (33 år gammel)

Norge er vanskelig, kaldt, fjernt, lukket.

Men hun er ikke dårlig, bare annerledes.

Nordmenn er ikke kalde, de er reserverte. De hater deg ikke; de har hatt venner siden barndommen.

Det tar tid. Mye tid. Men når du først kommer inn, er du inne i en evighet.

Tålmodighet.

Julia (2014)

Luca er 36 år gammel. Giulia er født: halvt italiensk, halvt koreansk, født norsk, brunette, brune øyne.

Luca og Ingrid forelsker seg igjen, men denne gangen er det annerledes.

Luca klamrer seg ikke til ham, han er ikke redd, han lar Ingrid gå. Og det fungerer.

De bor sammen med Giulia.

Luca blir far. Alt forandrer seg.

Se på Giulia, liten, skjør, vakker.

Han tenker: «Dette er mitt oppdrag. Henne.»

Luca som voksen → Luca som ung mann (36 år gammel)

Han forstår endelig.

Han forstår hvorfor mamma lot ham være igjen i barnevognen.

Han forstår hvorfor pappa alltid jobbet.

Han forstår hvorfor lærerne var strenge.

Ikke fordi de var dårlige, men fordi de gjorde så godt de kunne med det de hadde og visste.

Nå skal han gjøre det samme, men annerledes.

Fordi han lærte av smerte, av ensomhet, av kjærlighet.

Giulia vil aldri vente i barnevognen. Hun vil alltid høre: «Jeg elsker deg.»

Hun vil alltid være fri.

Fordi Luke brøt sirkelen.

Bra jobbet, Luca. Bra jobbet.

Farskap

Hver dag sier Luca til Giulia: «Jeg elsker deg.»

Og Giulia svarer: «Jeg elsker deg, pappa.»

For første gang føler Luca gjensidig, full og ubetinget kjærlighet.

Leksjon 15: Kjærligheten du gir kommer alltid tilbake.

Separasjon (2020)

Luca og Ingrid går fra hverandre.

Men denne gangen er det annerledes.

Ikke noe hat, ikke noe sinne, ikke noe drama.

Bare: «Det fungerer ikke lenger, men vi elsker hverandre og vi vil det beste for Giulia.»

Medforeldreskap.

Giulia bor én uke hos moren sin og én uke hos faren sin.

Og det fungerer.

Luca lærte: «Kjærlighet er ikke besittelse. Kjærlighet er samarbeid.»

Norge – I dag (2025)

Luca er 47 år gammel. Han tilbrakte 15 år i Norge.

Han lærte:

1. Tålmodighet – Ting tar tid, ikke alt skjer raskt, og det er greit.
2. Balanse – Arbeid er viktig, men ikke alt. Familie, natur og liv er like viktige.
3. Likestilling – Fedre kan være fedre, menn kan gråte, kvinner kan jobbe, alle kan være seg selv.
4. Fellesskap – Hjelpe andre, frivillig arbeid, dugnad, sammen er vi sterkere.

Leksjon 16: Hjemmet er ikke der du er født. Hjemmet er der du velger å bli.

Luca som voksen → Giulia (7 år gammel)

Giulia vet at faren hennes er født i Italia, men bor i Norge.

Hvorfor?

Fordi Norge ga pappa noe Italia ikke kunne: friheten til å være seg selv.

I Italia skulle pappa være den perfekte sønnen, den tradisjonelle ektemannen, den sterke mannen.

I Norge kan pappa være en nærværende pappa, en følsom mann, et fritt menneske.

Og dette er hjemme.

Ikke fordi Norge er bedre, men fordi det er kompatibelt.

Og en dag vil Giulia velge sitt hjem. Kanskje Norge, kanskje Italia, kanskje et annet land.

Og det er greit, uansett hva det er.

Fordi hjemme er der du velger å bli.

Kjernen i reisen: Å akseptere deg selv, tilgi deg selv, vokse

Dette temaet er bokens bankende hjerte, den røde tråden som går gjennom alle Elio/Lucas historier og refleksjoner.

Utfordringen med selvevaluering og tilgivelse

Mange ganger godkjenner vi ikke drømmene våre, vi føler oss ikke bra nok. Mange ting holder oss tilbake, spesielt mangelen på noen som virkelig trodde på oss. For å begynne å bevege oss mot vår storhet, må vi overvinne en stor hindring: tilgivelse. Å lage en liste over de som har såret oss og hva vi har gjort som tynger oss ned, lar oss frigjøre oss selv og vokse.

Rydder opp i rotet i livet

Eliminer mennesker, vaner og tanker som tar opp plass og ikke lenger er nødvendige. Eksternt kaos gjenspeiler indre uorden. Rengjøring er en handling av egenkjærlighet.

Personlig ansvar og vekst

Ikke vent på at ting skal forandre seg av seg selv. Vær ærlig med deg selv, be om tilbakemeldinger og bygg opp selvtilliten din.

Å elske seg selv som en revolusjonerende handling

Å ta vare på deg selv er høyeste prioritet. Uten mental og fysisk helse kan du ikke tjene noen. Elsk deg selv, gi næring til kropp og sinn.

Vær snill mot deg selv

Du vil aldri bli perfekt. Lær å tilgi deg selv og vokse med bevissthet.

Vær tydelig på dine behov

Kommuniser dine behov tydelig, ta ansvar for livet ditt, tør å gjøre det du alltid har drømt om.

Slutt på kapittel 7

Luca forlater Italia. Igjen. Men denne gangen vet han: det er ikke flukt. Det er et valg. Det er ikke å bli forlatt. Det er utforskning. Det er ikke slutten. Det er begynnelsen.

Neste tur: Norge. Det siste landet. Det sanne hjemmet.

🎮 SPILLKAPITTEL 7

🔍 GJEMSLEM:

Hvor mange år bodde Luca i Norge?

(Svar: 15 år)

💭 SPØRSMÅL TIL DEG:

Hvor føler du deg hjemme? Hvorfor?

✨ HEMMELIG ORD:

Hva er ikke der du er født, men der du velger å bli?

(Svar: Hjem)

KAPITTEL 8: I DAG (2025) – REFLEKSJONER OG LÆRDOMMER

Ringerike, Novembre 2025

Luca, 47, ser ut av vinduet i huset sitt. Snø dekker landskapet forsiktig, fjellene står majestetisk i horisonten, og stillheten omslutter alt som en omfavnelse. Det er Norge. Det er hjem.

Hverdagsscene

Mokakannen spruter på komfyren. Giulia, fortsatt søvnig, kommer inn på kjøkkenet i den stripete pysjamasen sin. Luca smiler til henne: «God morgen, prinsesse.»

Giulia klatrer opp på stolen og plukker opp den fargede koppen: «Pappa, kan jeg ta med boken til skolen i dag?»

«Selvfølgelig, kjære. Hvilken vil du ta med deg?»

«Den med historien om den lille jenta som reiser.»

Luca nikker. Han vet at den historien også er deres.

Reisen

Luca tenker tilbake på reisen sin gjennom seks land, seks stadier av et intenst liv fullt av utfordringer og oppdagelser:

1. Italia (1978–1996, 2009–2010) – Dype røtter, familie, morsmål.
2. Amerika (1996–1997) – Friheten til å utforske, drømmen, ensomheten.
3. England (1998–2004) – Arbeid, studier, multikulturalisme.
4. Frankrike (2004–2005) – Kjærlighet og universitet, hjertet som åpner seg.
5. Irland (2006–2007) – Gjenfødsel, fellesskap, nye perspektiver.
6. Norge (2010–nå) – Hjem, integrering, vekst.

47 år gammel, 6 land, 1 historie. Men hva har han egentlig lært?

Livets 16 leksjoner

Luca reflekterer over de viktigste lærdommene han har lært underveis:du

1. Kjærlighet er ikke passiv venting; den bygges og leves i nåtiden. Lært i barnevognen, brutt med Giulia.
2. Verden er stor og full av muligheter; må bare våge å utforske den.
3. Hvis du vil, kan du: vilje er nøkkelen.
4. Folk hjelper, bare spør.
5. Jeg kan gjøre det alene, men jeg trenger ikke å være alene.
6. Hardt arbeid gir frihet.
7. Lytt, lær, respekter, men velg det som er riktig for deg.
8. Kjærligheten snakker tusen språk.
9. Å elske betyr å sette fri.
10. Hjemmet kan finnes hvor som helst, du må bare åpne hjertet ditt.
11. Smerte kan bli til et formål.
12. Når du slutter å holde fast, blir kjærligheten lys.
13. Ikke alle steder er for alle, og det er greit.
14. Språk er nøkkelen til kultur.
15. Kjærligheten du gir kommer alltid tilbake.
16. Hjemmet er ikke der du er født, men der du velger å bli.

Brutte mønstre

Luca mediterer over mønstrene han har brutt i livet sitt:

- **Mønster 1: Kjærlighet = lidelse**
    - Opprinnelse: Mamma som ikke sa «Jeg elsker deg», fjern pappa, strenge lærere.
    - Manifestasjoner: ubesvart kjærlighet, tap, separasjon.
    - Brudd med: Giulia, gjensidig og ubetinget kjærlighet.
- **Mønster 2: Jo mer du vil ha det, desto mindre får du det**
    - Opprinnelse: barndommens ønske om oppmerksomhet og ensomhet.
    - Manifestasjoner: tilknytning, lidelse, misnøye.
    - Brutt med: å gi slipp, akseptere, å leve i nuet.
- **Mønster 3: Jeg må elske for mye for å bli elsket**
    - Opprinnelse: betinget kjærlighet i familien.
    - Manifestasjoner: ubalanserte forhold, å gi for mye, å motta for lite.
    - Brudd med: balanse, sunne grenser, gjensidig kjærlighet.

Emosjonelle detaljer

Luca husker en vinterkveld, han og Giulia satt på teppet i stuen og bygde et Lego-slott. Ute var det storm. Inne spilte musikken til Fabrizio De André i bakgrunnen. Giulia ler: «Pappa, hvorfor er vinden så skummel?»

Luca ser henne inn i øynene: «Vinden er ikke ille, Giulia. Den er bare sterk. Som følelser. Noen ganger er de skumle, men så går de over. Og vi blir her, sammen.»

Giulia klemmer ham. Luca føler at han i det øyeblikket virkelig bryter en sirkel.

Psykokinese: Sinnets kraft

Lukas reflekterer over syklusen av tro, handlinger og resultater:

- Tro → Handling → Resultat → Bekreft.

Eksempler:

- «Jeg er fattig» → Jeg tar ikke risikoer, jeg ser ikke etter muligheter → Jeg forblir fattig → bekrefter troen.
- «Jeg fortjener ikke kjærlighet» → Jeg velger utilgjengelige mennesker → Jeg er ikke elsket → bekrefter troen.

Slik bryter du sirkelen:

1. Anerkjenn troen.
2. Sett spørsmålstegn ved det.
3. Bytt den ut med en ny.
4. Handle i henhold til den nye troen.
5. Observer de nye resultatene.

Leksjon 17: Tankene dine skaper din virkelighet.

Indre dialog

Luca, foran speilet, hvisker til seg selv: «Du er ikke faren din. Du er ikke moren din. Du er deg selv. Og det er greit.»

Noen ganger skriver hun en setning i dagboken sin: «I dag velger jeg å tilgi meg selv. I dag velger jeg å være snill mot meg selv.»

Overflod vs. knapphet

Knapphetsmentalitet (foreldre):

- «Det er ikke nok til alle»
- "Du må jobbe hardt for å overleve"
- "Ikke stol på andre"

Overflodsmentalitet (Luca):

- «Jeg kan skape rikdom»
- "Det er nok til alle"
- "Folk er generøse"

Resultater:

- Knapphet: økonomisk trygghet, men begrenset liv, frykt.
- Overflod: Et liv fullt av opplevelser, men økonomisk usikkerhet.

Luca søker balanse.

Leksjon 18: Verken knapphet eller overflod, men balanse.

Daglig episode

En fredagskveld lager Luca pizza med Giulia. Mel flyr overalt. De ler mens de elter deigen. «Pappa, norsk pizza er aldri så god som din.»

Luca svarer: «Fordi vi gjør det sammen. Og hjemme er der lukten av pizza og latter fyller luften.»

Helios (Sun) mot Peter (Stone)

Luca reflekterer over sin identitet:

- Helium = Sol: dynamisk, forandrer seg, lyser opp, varmer opp.
- Peter = Stein: stabil, konstant, solid.

Luca er Elio, slektningene hans er Pietro. Begge deler er nødvendig.

Leksjon 19: Alle har sin rolle.

Giulia – Skatten

Luca ser på Giulia, 7 år gammel, som sover fredelig.

Tenker:

«Hun er grunnen. Grunnen til at jeg reiste, led, lærte. Alt jeg lærte, bruker jeg sammen med henne.»

Giulia vil aldri vente i barnevognen. Hun vil alltid høre «Jeg elsker deg». Hun vil alltid være fri.

Fordi Luke brøt sirkelen.

Luca som voksen → Luca som barn (3 år gammel)

Lille Luca, i barnevognen, dette er stemmen til den voksne Luca, 47 år gammel:

«Du klarte det. Du ventet, du led, du gråt. Du ble en mann, en far, en brobygger. Giulia vil ikke vente slik du ventet. Du brøt sirkelen. Takk, lille Luca. Takk for at du er sterk. Takk for at du ikke gir opp. Takk for at du ble meg. Jeg elsker deg.»

Emosjonelt minne

Luca husker kvelden etter en tøff skoledag da han satte seg ned ved siden av Giulias seng, strøk henne over håret og hvisket: «Selv når jeg tar feil, elsker jeg deg. Selv når jeg er sliten, elsker jeg deg. Alltid.»

Giulia, halvsøvende, smilte: «Jeg elsker deg også, pappa. Alltid.»

I dag

Luca, 47, ser ut av vinduet. Snø, fjell, stillhet. Norge. Hjem.

Giulia sover. Fred.

Luca smiler:

«6 land. 1 historie. 1 liv. Og det er ikke over. Historien fortsetter. Hver dag. Med Giulia. Med Mondosol. Med broene jeg bygger. Historien fortsetter.»

Slutt på kapittel 8

Men dette er ikke slutten. Det er fortsatt ett kapittel til, det viktigste, som Lukas ikke vil skrive, men må: kapittelet om døden.

FORTSETTER I KAPITTEL 9...

🎮 SPILLKAPITTEL 8

🔍 GJEMSLEM:

Hvor mange leksjoner lærte Luca?

(Svar: 19 leksjoner)

💭 SPØRSMÅL TIL DEG:

Hva er den viktigste lærdommen du har lært i livet ditt?

✨ HEMMELIG ORD:

Hva skaper tankene dine?

(Svar: Virkeligheten)

KAPITTEL 9: MONDELLOS DØD (?) – DEN USYNLIGE TRÅDEN

Premiss

Luka, 47 år gammel.

Tenk på døden.

Ikke fordi han er syk. Ikke fordi han er gammel. Men fordi han er menneske. Og alle mennesker dør.

Frykt

Er Luca redd for døden?

Ja. Og nei.

Ja, fordi:

- Han vil ikke forlate Giulia
- Han vil ikke at Giulia skal lide
- Han vil ikke at Giulia skal være alene.

Nei, fordi:

- Han levde
- Han elsket
- Han lærte
- Han brøt sirkelen

Men den største frykten er ikke å dø. Den største frykten er å bli glemt.

Den usynlige tråden

Luca tenker på filmen «From Scratch» (Netflix). En historie om kjærlighet. Tap. Død. Men også: kontinuitet.

Den usynlige tråden: «Selv når vi ikke ser hverandre, er vi forbundet. Av en usynlig tråd.»

Luca tenker: «Giulia og jeg har en usynlig tråd.» Og selv når jeg dør, vil tråden forbli.

Leksjon 20: Døden bryter ikke bånd. Den forvandler dem.

Samtale med Giulia (7 år gammel)

En dag spør Giulia:

Giulia:"Pappa, skal du dø?"

Luka:(puster) «Ja, Giulia. En dag skal jeg dø.»

Giulia:"Når?"

Luka:«Jeg vet ikke. Kanskje om mange, mange år. Når jeg blir veldig gammel.»

Giulia:"Og vil jeg være alene?"

Luka:(klemmer Giulia) «Nei, kjære. Du vil aldri være alene.»

Giulia:«Men hvis du ikke er her, hvordan kan jeg ikke være alene?»

Luka:«Fordi jeg alltid vil være med deg. Her.» (berører Giulias hjerte)

Giulia:"I hjertet?"

Luka:«Ja. I hjertet ditt. I minnene dine. I det jeg lærte deg.»

Giulia:"Som hva?"

Luka:«Som: «Jeg elsker deg.» Som: «Du er fri.» Som: «Du kan klare dette.»»

Giulia:"Hva om jeg glemmer det?"

Luka:«Du vil ikke glemme. Fordi vi har en usynlig tråd. Du og jeg.»

Giulia:"Usynlig tråd?"

Luka:«Ja. En tråd som binder oss sammen. Alltid. Selv når vi ikke ser hverandre.»

Giulia:"Selv når du sover?"

Luka:"Ja."

Giulia:"Selv når du er i Italia?"

Luka:"Ja."

Giulia:"Selv når ... du dør?"

Luka:(pause) «Ja, Giulia. Selv når jeg dør. Tråden forblir.»

Giulia:"For alltid?"

Luka:"For alltid."

Arv

Luca tenker: «Hva etterlater jeg til Giulia?»

Ingen penger (han har ikke mye). Ikke noe hus (han leier). Ingen eiendeler (få).

Og:

1. **Leksjoner**
    - Å elske uten betingelser
    - Å være fri
    - Utforsker verden
    - Bygge broer
    - Bryte sykluser
2. **Minner**
    - Gåturer
    - Sanger
    - Latter
    - Klemmer
    - "Jeg elsker deg"
3. **Historie**
    - 6 land
    - 1 liv
    - 1 bok (denne)
4. **Usynlig tråd**
    - Evig forbindelse
    - Kjærlighet som aldri dør

- Tilstedeværelse i hjertet

Leksjon 21: Den største arven er ikke materiell. Den er åndelig.

Brev til Giulia (skal leses etter døden)

Luka skriver:

Kjære Giulia,

Hvis du leser dette brevet, betyr det at jeg er død.

Og jeg vet at du har det vondt. Jeg vet at du er lei deg. Jeg vet at du føler deg alene.

Men hør her, min kjære:

Du er ikke alene. Aldri.

Jeg er her. I hjertet ditt. I minnene dine. I den røde tråden som forener oss.

Og jeg vil fortelle deg et par ting:

1. **Det er ikke din feil.**
   Uansett hva som skjedde, er det ikke din feil. Døden er en del av livet. Og det er greit.
2. **Det er greit å gråte.**
   Gråt så mye du vil. Ikke hold tilbake. Smerte er kjærlighet uten noe sted å gå. Slipp det ut.
3. **Husk de lykkelige øyeblikkene.**
   Ikke bare tenk på slutten. Tenk på de lykkelige øyeblikkene. Latteren. Sangene. Klemmene.
4. **Lev livet ditt.**
   Ikke slutt. Ikke slutt å leve fordi jeg er død. Lev. For deg. For meg. For oss begge.
5. **Du er fri.**
   Alltid. Uansett hva du velger. Uansett hvilken vei du tar. Du er fri. Og jeg vil alltid være stolt av deg.
6. **Jeg elsker deg.**
   Alltid. For alltid. Ubetinget. Ingenting kan forandre det. Ikke engang døden.
7. **Den usynlige tråden.**
   Husk: vi har en usynlig tråd. Du og jeg. Og ingenting kan bryte den. Ikke engang døden.

Når du føler deg alene, lukk øynene. Pust. Og føl tråden. Jeg er der.

Når du er redd, husk: «Du kan klare dette.» Fordi du kan klare dette. Alltid.

Når du er trist, husk: «Etter regnet kommer det en regnbue.» Alltid.

Og når du er glad, smil. Og vit at jeg smiler med deg.

Fordi den usynlige tråden ikke bare bringer smerte. Den bringer også glede.

Jeg elsker deg, Giulia.

For alltid.

Pappa

---

1. november – De dødes dag

Luca tar Giulia med til kirkegården. De besøker bestemor Rosa, bestefar Pietro, tante Anna og tante Bina.

Giulia:«Pappa, er de døde?»

Luka:«Ja, kjære. De er døde.»

Giulia:"Hvor er jeg?"

Luka:"Her." (berører hjertet)

Giulia:"I hjertet?"

Luka:«Ja. I hjertet mitt. I minnene mine. I den usynlige tråden.»

Giulia:"Har de også ledning?"

Luka:«Ja. Vi har alle en tråd. Med menneskene vi elsker.»

Giulia:"Meg også?"

Luka:«Ja, du også. Du er på samme bølgelengde som meg. Med mamma. Med bestemor. Med bestefar. Med alle.»

Giulia:"Og når jeg dør?"

Luka:(klemmer) «Når du dør, om mange år, vil tråden bli værende. Og menneskene du elsker vil føle deg. Alltid.»

Giulia:"Løfte?"

Luka:"Jeg lover."

Døden er ikke slutten

Luca reflekterer:

Døden er ikke slutten. Døden er en overgang.

Og:

- Kropp → Ånd
- Fysisk tilstedeværelse → Åndelig tilstedeværelse
- Jordisk liv → Evig liv (i minner, i hjerter)

Leksjon 22: Døden er ikke slutten. Det er forvandling.

Voksen Luca → Voksen Giulia (fremtidig)

Giulia, hvis du leser dette, er jeg død. Og du er voksen. Kanskje du er 20. Kanskje 30. Kanskje 50. Det spiller ingen rolle.

Det er viktig at du vet:

Jeg er stolt av deg. Uansett hva du har gjort. Uansett hvilken vei du har tatt. Jeg er stolt. Fordi du er datteren min. Og du er fri.

Og jeg håper du har:

- Elskede
- Reiste
- Lært
- Bygget broer
- Brutte sykluser

Og jeg håper du får barn. Og at du sier til dem hver dag: «Jeg elsker deg.» Og at du aldri lar dem være alene. Og at du alltid lar dem være frie.

Fordi dette er den brutte sirkelen. Dette er den usynlige tråden. Dette er kjærlighet.

Jeg elsker deg, Giulia. For alltid.

Pappa

Slutt på kapittel 9

Luka, 47 år gammel.

Han skrev kapittelet om døden. Men han er ikke død. Ennå.

Og inntil den dagen skal han leve. Han skal leve for Giulia. Han skal leve for Mondosol. Han skal leve for broene.

Han vil leve. Fordi livet er nå. Ikke i går. Ikke i morgen. Nå. Og Luca velger: å leve.

FORTSETTER I EPILOGEN...

🎮 SPILLKAPITTEL 9

🔍 GJEMSLEM:

Hva heter tråden som forbinder Luca og Giulia?

(Svar: Usynlig tråd)

💭 SPØRSMÅL TIL DEG:

Har du noen gang mistet noen du er glad i? Hvordan husker du dem?

✨ HEMMELIG ORD:

Døden er ikke slutten. Er det...?

(Hint: Det starter med «T» og betyr «endre form»)

(Svar: Transformasjon)

EPILOG: BROEN

Ringerike, 2025

Luca, 47. Giulia, 11.

De går sammen. Hånd i hånd.

Snø. Fjell. Stillhet. Norge.

Spørsmålet

Giulia: «Pappa, hvorfor reiste du så mye?»

Luca: (tenker) «Fordi jeg lette etter noe.»

Giulia: «Hva?»

Luca: «Hjemme.»

Giulia: «Og fant du dem?»

Luca: (ser på Giulia) «Sekretær Le8 funnet.»

Giulia: «Hvor?»

Luca: «Her. Med deg.»

Giulia: (smiler) «Er jeg hjemme?»

Luca: «Sekretær, kjære. Du er hjemme.»

Broen

Luca og Giulia kommer til en bro. En trebro. Over en elv.

Luca: «Ser du denne broen?» Giulia: «Sekund.» Luca: «Denne broen forbinder to sider av elven. Uten en bro kan du ikke krysse. Du må svømme. Eller snu. Men med broen kan du krysse. Enkelt.» Giulia: «Sekund.» Luca: «Det er det jeg gjør, Giulia.» Giulia: «Hva?» Luca: «Jeg bygger broer.» Giulia: «Trebroer?» Luca: (smiler) «Nei. Broer mellom mennesker. Mellom kulturer. Mellom språk.» Giulia: «Hvordan?» Luca: «Jeg underviser nordmenn i italiensk. Jeg underviser i engelsk til italienere. Jeg hjelper bedrifter med å kommunisere på flere språk.» Giulia: «Og dette er en bro?» Luca: «Sekund. Fordi jeg hjelper folk å forstå

hverandre. Å få kontakt. Å krysse.» Giulia: «Vakker!» Luca: «Sekund. Den er vakker.»

Oppdraget

Luca: «Giulia, vet du hvorfor jeg bygger broer?» Giulia: «Fordi du liker det?» Luca: «Sek. Men også fordi jeg har bodd i seks land.» Giulia: «6 land?» Luca: «Sek. Italia, Amerika, England, Frankrike, Irland, Norge.» Giulia: «Wow! Så mange!» Luca: «Sek. Og i alle land lærte jeg noe.» Giulia: «Hva?» Luca: «At folk er forskjellige. Men også like.» Giulia: «Hvordan?» Luca: «Forskjellige: språk, mat, kultur. Det samme: kjærlighet, frykt, drømmer.» Giulia: «Å!» Luca: «Og broer hjelper folk å se: vi er forskjellige, men like.» Giulia: «Og du bygger broer?» Luca: «Sek. Hver dag.» Giulia: «Kan jeg også?» Luca: (klemmer) «Sek., kjære. Du kan også. Når du blir stor.» Giulia: «Hvordan?» Luca: «Ved å lære språk. Ved å reise. Ved å møte forskjellige mennesker. Ved å lytte. Ved å respektere.» Giulia: «Greit! Jeg skal gjøre det!» Luca: (smiler) «Jeg vet. Jeg vet.»

Gentleman-tyvene

Luca stopper. Han ser på elven under broen.

Luca: «Giulia, vet du hvem heltene mine var som barn?» Giulia: «Hvem?» Luca: «Lupin. Og Zorro.» Giulia: «Hvem er de?» Luca: «Gentleman-tyver. De stjal fra de rike for å gi til de fattige.» Giulia: «Som Robin Hood?» Luca: «Akkurat! Som Robin Hood.»

tenker Luca.

Som barn så han Lupin-tegnefilmer i Abbiategrasso. Han drømte om å bli som ham. Elegant. Intelligent. Rettferdig.

Han stjal ikke for seg selv. Han stjal for andre.

År senere, i Norge, så han serien på Netflix igjen. Assane Diop. Den moderne hovedpersonen.

En scene traff ham: Journalisten Fabienne dør mens hun prøver å hjelpe ham. Før hun dør, legger hun igjen en beskjed til ham. Ikke penger. Ikke berømmelse. En beskjed. En historie.

Og Luca forsto: Vi er alle på gjennomreise.

Luca: «Giulia, hør nøye etter.» Giulia: «Sekretær, pape0.» Luca: «Penger skifter hender. Hus skifter eiere. Kongedømmer faller.» Giulia: «Sekretær.» Luca: «Selv faraoene bygde gigantiske pyramider. De brukte millioner av slaver. Men så?

Faraoene ble glemt. Rikdommene deres? Stjålet. Navnene deres? Støv.» Giulia: «Og slavene?» Luca: «Også glemt.» Giulia: «Og tyvene?» Luca: «Også glemt.» Giulia: «Så hva gjenstår?» Luca: «Historie. Mysteriet. Spørsmålet: Hvordan er dette mulig?»

Luca kneler ned. Han ser Giulia inn i øynene.

Luca: «Giulia, husk dette: Vi vil ikke bli husket for det vi har. Vi vil bli husket for det vi gjør.» Giulia: «Hva gjør vi?» Luca: «Menneskene vi hjelper. Broene vi bygger. Historiene vi etterlater oss. Spørsmålene vi stiller. Kjærligheten vi gir.»

Giulia: «Og hva legger du bak deg, pappa?» Luca: «Jeg legger igjen denne boken. Jeg legger igjen Vita/Life. Jeg legger igjen lærdommene jeg lærte deg. Jeg legger igjen broene mellom kulturer, språk, mennesker.»

Brudd.

Luca: «Og jeg forlater deg.» Giulia: «Meg?» Luca: «Sekretær. Du er min viktigste bro. Du er min sanne arv. Ikke penger. Ikke suksess. Deg.»

Giulia klemmer Luca.

Giulia: «Jeg elsker deg, pappa.» Luca: «Også, kjære. For alltid.»

De 22 leksjonene (sammendrag)

Luca tenker på lærdommene han har lært:

- Kjærlighet er ikke noe man skal vente på
- Verden er stor
- Hvis du vil, kan du
- Folk hjelper
- Jeg kan gjøre det alene
- Hardt arbeid = frihet
- Lytt, lær, velg
- Kjærligheten har tusen språk
- Å elske og å sette fri
- Hus e8 hvor du åpner hjertet ditt
- Smerte Formål
- Ikke hold fast
- Ikke alle steder er for alle
- Språk = nøkkelen til kultur
- Kjærlighet gitt tilbake
- Hjem = hvor du velger å bo

- Tanker skaper virkelighet0
- Balanse (ikke knapphet, ikke blind overflod)
- Sol og stein (begge nødvendige)
- Døden forvandles, den brytes ikke sammen
- Åndelig > materiell arv
- Død = forvandling
- Og den viktigste lærdommen: Bygg broer, ikke murer.

Meldingen

Luca ser på Giulia. Han tenker:

«Det er budskapet.» «Det spiller ingen rolle hvor du kommer fra. Det spiller ingen rolle hvor du skal.» «Spiller det noen rolle: bygger du broer eller murer?»

Vegger: - De skiller - De deler - De isolerer - De skaper frykt

Broer: - Koble til - Forene - Inkludere - Skap kjærlighet

Luca valgte: broer. Og han lærer Giulia: broer.

Foren, ikke splitt

Luca reflekterer over historien:

Romerne: De bygde broer, veier, akvedukter. For å forene. Angelsakserne: De bygde murer, grenser, imperier. For å splitte.

Lukas er italiensk. En etterkommer av romerne. Og han velger: å forene seg. Ikke fordi han er bedre. Men fordi det er hans natur.

Leksjon 24: Velg din natur. Og lev den fullt ut.

Giulia - Fremtiden

Luca ser på Giulia. Han tenker:

«Hun er fremtiden.» «Hun vil ha: - Italienske røtter (fra meg) - Norske røtter (fra moren sin) - Internasjonale erfaringer (fra oss begge) - Språk (italiensk, norsk, engelsk, kanskje andre) - Åpenhet (fra reiser, kulturer)» «Hun vil være en bro. Naturligvis.» «Fordi hun ble født som en bro.» Og Luca er stolt.

Den siste meldingen

Til alle som leser denne boken:

Hei. Jeg heter Luca. (Elio i virkeligheten.) Jeg har bodd i seks land. Jeg har lært fem språk. Jeg har elsket. Jeg har mistet. Jeg har lært. Og jeg skrev denne boken for deg. Fordi jeg vil fortelle deg:

Du kan starte på nytt. Alltid.

Du kan forandre deg. Alltid.

Du kan bryte sykluser. Alltid.

Du kan bygge broer. Alltid.

Du kan elske. Alltid.

Du kan være fri. Alltid.

Du kan velge. Alltid.

Du kan leve. Nå.

Dette er budskapet. Lev. Elsk. Bygg broer. Takk for at du leste. Kjærlig hilsen, Luca / Elio

---

Luca og Giulia krysser broen. Hånd i hånd. På den andre siden fortsetter de å gå. Mot hjemmet. Mot fremtiden. Mot broene.

FIN

Seks land, én historie av Elio Mondello Anza